

det mindste een Gang prøvet paa at gøre Grin med, at jeg talte Arbejdernes Sag. Naar et Parti har en Ordfører, som taler, mener jeg, at det ikke er nødvendigt, at alle Medlemmer af vedkommende Parti staa op og slutte sig dertil. Min Stilling til denne Sag er saa bekendt, at jeg finder, det ikke er nødvendigt, at jeg spilder Tiden med at tale om den.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Martin Olsen*): Den højtærede Minister talte om de Indvendinger, han i Fjor anførte mod Lovforslaget. Jeg synes ikke, Ministeren skulde minde derom, for de kunde neppe tages alvorligt. Jeg erindrers saaledes, at Ministeren paapegede, at naar en Landhaandværker arbejdede for en Bønde, men ikke for en Mester, var det Bonden, som skulde betale hans Forsikring, hvis han kom galt af Sted. Det er ganske rigtigt, men naar Tyskland kan leve under disse Forhold, antager jeg, at ogsaa vi kunne leve derunder. Ministeren nævnedes en Del andre Eksempler: Naar en Mand giver et Bybud en Pakke at gaa med, og Bybudet kommer galt af Sted, er Manden pligtig til at yde Erstatning. Dette synes jeg dog, man ikke skulde fremkomme med under en Forhandling som denne, hvor de, som mene noget med Sagen, tage det hele alvorligt. Dette Eksempel fører saa videre: Naar en Mand siger til en god Bekendt: Tag et Brev med paa Posthuset, og vedkommende falder og brækker Benet, er Manden forsikringspligtig overfor ham. Det hele udmundede i det rent latterlige. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at hvis han konkurrerer om Carl Møllers Legat for Humorister, faar han det dog vistnok ikke.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Den Bemærkning, det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds fremkom med, kan maaske være meget vittig, men den klarer jo ikke Sagen.

De Eksempler, jeg anførte under Forhandlingerne i Fjor, maa det ærede Medlem lade staa, dem kan han ikke rokke ved. De afkræftes jo slet ikke ved en Udtalelse om, at de vel skulde være vittige. Naar der f. Eks. her i Forslagets § 3 optages under de Arbejder, som

ere berettigede til Ulykkesforsikring: Transport af Varer, og der samtidig ophæves Bestemmelsen om, at Virksomheden skal drives som Næring, vil jeg spørge: Naar det ærede Medlem lejer en Mand til at bære en Pakke i Byen eller føre en Kasse bort paa en Trillebør, og denne Mand kommer til Skade paa Vejen, er det ærede Medlem saa ikke efter sit Lovforslag forpligtet til at yde fuld Ulykkeserstatning til denne Mand? Det er han, og det kan da virkelig ikke nytte, at det ærede Medlem henviser til, at det vel skal være en Vittighed, thi det staaer udtrykkelig i Lovforslaget. Et andet Tilfælde: En Enke paa Landet, som ejer et Hus, har en Dag lejet en Mand til at grave Grøft, han kommer til Skade, og saa er hun forpligtet til at betale ham Lovens Erstatning, eller hvis han dør, Erstatning til hans efterladte. Et andet lignende Eksempel, der i Fjor blev nævnt, er dette, at en Gaardmand en Dag har en Landhaandværker, der ikke staaer i en Mesters Tjeneste, men arbejder selvstændigt, til at hvidte Gaardens Skorstene. Falder denne Mand ned og kommer til Skade, er Gaardmanden forpligtet til fuld Ulykkeserstatning. Det er den Slags Ting, den Art Erstatninger, som ingen kan værges sig imod, men som efter Lovforslaget vilde komme dumpende ned paa Folk til deres Ruin. Den industridrivende og — om vi vare naaede til en Ulykkesforsikring ogsaa for Landbruget — den store Landmand, der har faste Arbejdere i sin Tjeneste, kan sikre sig imod saadanne Skader ved at tegne Ulykkesforsikring. Men en Mand, som har Brug for en Arbejder et Øjeblik til at køre en Kasse bort paa en Trillevogn, kan dog ikke først gaa til Ulykkesforsikringsselskabet og tegne Assurance.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Martin Olsen*): Jeg skal kun sige, at jeg opfatter Bybudet som udøvende selvstændig Virksomhed. For øvrigt gentager jeg, at naar en Landhaandværker ved at arbejde for en Gaardejer kommer til Skade, er Gaardejeren naturligvis forpligtet efter vort Forslag til at yde Haandværkeren Erstatning. Men denne „Urimelighed“, som Ministeren mente, det er umuligt at